

Xankəndi bizim idi, indi yenə bizimdir!

Bu xoşbəxtlik çoxillik nisgilimizə məlhəm oldu

İşğaldan azad olunmuş torpaqlarımıza qovuşmaq, burada yaşamaq, işləmək elə böyük xoşbəxtlikdir ki, bəzən bu duyğuları ifadə etməkdə sözlər aciz qalır. Çünki biz Qarabağın, Şərqi Zəngəzurun həsrətini illər boyu kor düyün edib ürəyimizə yükləmişdik, Vətən deyəndə dodaqlarımız yeddi yerdən çatlayırdı. Laçınlı şair İlham Qəhrəmanın təbirincə desək, uzun illər hər birimiz doğma yurd dərdini ürəyimizə yükləmişik, həsrət ruhumuzun ali qidası olub.

*Başımı götürüb çıxacam evdən,
O əsir dağları deyib gedəcəm.
Yoluma yeməyə çörək qoymayın,
Yolboyu həsrəti yeyib gedəcəm.*

Çox şükür, daha dağlarımız əsir deyil, daşı-qayası vüsal dömini yaşayır. Bir vaxtlar düşmən tapdağı altında inləyən torpaqlarımız azadlığına qovuşub, bizsə əzəli sakinlərinin dönüşü ilə həyatın yenidən canlandığı kəndlərimizə, şəhərlərimizə. Sürətlə abadlaşan, inkişaf edən gözəl Xankəndidə də indi əsl sahibləri işıqlı sabahın təməllərini atır, xəyallar gerçəkləşir, sonsuz arzular reallığa çevrilir.

...Azad Xankəndidə qonağı olduğumuz Vəliyevlər ailəsi burada açılan hər səhər ömür kitablarına yazılan xoş tale yazısı kimi sevinclə qarşılayır, hər anı Tanrının mükafatı kimi dəyərləndirirlər. Elman müəllim həyat yoldaşı Aygün xanım ilə birlikdə tez-dən oyanıb həvəslə, qürurla iş yerlərinə – Qarabağ Universitetinə yollanırlar. Evin sonbeşiyi Mirağa isə vaxtilə atasının təhsil aldığı Xankəndi şəhər 4 nömrəli tam orta məktəbə tələsir.

Uşaqlığının, yeniyetməliyinin acılı-şirinli xatirələri Xankəndi ilə bağlı olan Elman Vəliyev bildirdi ki, illərin həsrətindən sonra doğma yurdda yaşamaq ona şirin yuxu kimi gəlir:

– Hərdən qorxuram. Elə bilirəm birdən kimsə məni oyadar ki, yuxudaydın. Mən 3 yaşından bu şəhərdə böyümüşəm. Küçələrini qarış-qarış tanıyıram. Şəhərin “kərpiçni” deyilən məhəlləsində böyük həyat evimiz vardı. Ən gözəl günlərim burada keçib. 6 yaşından futbol məktəbinə

getmişəm. O vaxt Xankəndinin “Qarabağ” adlı futbol komandası vardı, həmin komandanın əvəzedici heyətində oynamışam. Təhsil aldığım orta məktəblə bağlı elə şirin xatirələrim var ki...

...Ötən əsrin 90-cı illərində Qarabağda erməni separatizmi baş qaldıran zaman xankəndililər düşmənin məkrli planlarının ilk qurbanlarına çevrildilər. Şəhərdə ya-

şayan bütün azərbaycanlılar qısa vaxtda zorla ev-əşiklərdən qovuldular. Elmangilin ailəsi də 1988-ci ilin 18 sentyabrında min bir əziyyətlə tikdikləri evlərini tərk edərək Şuşaya pənah aparıb. Ancaq onları qarşıda daha böyük müsibətlər gözləyirmiş. Bir qardaşı Rizvan 1992-ci ildə Şuşanın müdafiəsi zamanı şəhid olub, digər qardaşı Zakir Xocalının dəhşətlərini yaşayıb: soyqırım gecəsi yaralanaraq əsir düşüb, həyat yoldaşı, oğlu və qızını isə erməni cəlladları qətlə yetiriblər. Zakiri sonralar əsirlikdən

xilas etmək mümkün olsa da, üzləşdiyi işgəncələrin acı nəticəsi özünü çox gözəltməyib. Ailənin digər oğlu, Birinci Qarabağ müharibəsinin iştirakçısı Bəkir Vəliyev isə 2001-ci ildə polis zabiti kimi cinayətkar qrupun zərərsizləşdirilməsi zamanı qəhrəmancasına həlak olub, bir il sonra ümum-milli lider Heydər Əliyevin sərəncamı ilə “Azərbaycan bayrağı” ordeni ilə təltif edilib. Elman müəllimin valideynləri Vətən həsrətinə, övlad dərdlərinə dözməyərək müvəqqəti məskunlaşdıqları Göyçay rayonunda dünyalarını dəyişiblər...

Yaşadıqları acılardan tez-tez kövrələrək bəhs edən Elman Vəliyev indi doğma şəhərində yaşamağın bütün dərdlərinə məlhəm olduğunu dedi:

– Göyçayda uzun müddət təhsil sahə-

sində çalışmışam. Bizə bu xoşbəxt anları bəxş edən, torpaqlarımızı işğaldan azad edən möhtərəm Prezidentimiz İlham Əliyevin müvafiq sərəncamı ilə Qarabağ Universiteti yarananda burada işləmək üçün ilk müraciət edənlərdən biri də mən oldum. Universitetin rektoru Şahin Bayramova çox minnətdaram. Müraciətimizə həssas yanaşdı, məni və həyat yoldaşımı həm işlə, həm də öz evimiz hazır olana kimi normal şəraiti olan müvəqqəti mənzillə təmin etdi. Kollektivimiz bir ailə kimidir. Burada çalışmaq hamı üçün qürurvericidir.

Fürsətdən istifadə edib bir məsələyə də toxunmaq istəyirəm. Dövlətimiz həm bir vaxtlar “torpaqlarımız işğaldan azad olunsun, gedib çadır qurub yaşayaram” deyən insanları mərhələli şəkildə öz doğma ata-baba yurdlarına qaytarır, həm də onların burada rahat yaşamaları üçün hər cür şərait yaradır. Ona görə də xankəndili bir ziyalı kimi, qayıdış sevinci yaşamış bəzi şəxslərin müxtəlif sosial şəbəkələrdə paylaşımlar edən zaman daha diqqətli olmalarını, bizi təkcə dostların deyil, düşmənlərin də izlədiyini nəzərə almalarını tövsiyə edərdim...

Aygün Vəliyeva da duyğularını bizimlə bölüşərək bildirdi ki, Xankəndinin sanki sehrli bir cazibəsi var, insanı özünə çəkir:

– İlk gəlişiməzdə yolboyu neçə dəfə kövrəldik, Xocalıdan keçəndə isə hamımız ağladıq. İndi bu şəhərə necə bağlanmışıqsa hara getsək, bura üçün darıxırıq. Allah şəhidlərimizə rəhmət eləsin! Allah Prezidentimizi qorusun! Fəxr edirik ki, övladımız atasının oxuduğu məktəbdə təhsil alır, azad Vətənin qayğısız vətəndaşı kimi böyüyür. Mirağa 11-ci sinifdə oxuyur. Arzusu ali məktəbə daxil olmaq, gələcəkdə isə işğaldan azad edilmiş torpaqlarımızın yenidən qurulmasında, cənnətə çevrilməsində iştirak etməkdir.

Söhbətimizin sonunda Elman müəllim Xankəndiyə ilk gəlişi zamanı gözləmədiyi

halda bir uşaqlıq xatirəsi ilə qarşılaşdığı haqqında danışdı:

– Evimizə baş çəkdim, təsirlənmiş halda həyatı gəzəndə hasardan asılmış məftil arabası gördüm. Bu, mənim uşaq vaxtı oynadığım, “maşınımdır” deyər, “siqnal verə-verə” sürdüyüm, alüminium məftildən düzəldilmiş araba idi. Əvvəl gözlərimə inanmadım. Necə olubsa, dəyib-toxunmayıblar. Təsəvvür edin ki, hansı hissləri keçirdim. Bir anda uşaqlığıma döndüm sanki!

Xoş sabaha sürətlə addımlayan, inkişafı, dirçəlişi dünyanı heyranlıqla baxdıran Qarabağımızda doğma yurdunda dönmüş daha bir ailənin qaranlıqdan işığa uzanan tale yoluna nəzər saldıq, sevincinə şərik olduq. Bir daha əmin olduq ki, zaman keçsə də, nə möhtəşəm qələbələrimizin ürəyimizi dağa döndərən qüruru azalan deyil, nə də xalqımızın Vətən sevgisi tükənəcək. Vətənimizi qalib, qüdrətli edən də məhz bu sevgidir.

Xankəndinin doğmalarını ağışına almış küçələrini ürəkdolusu öyüncə gözdikcə, qənaətimiz xoşbəxtlik düsturu kimi səslənir: Xankəndi bizim idi, indi yenə bizimdir! Bu dəfə onu bizdən heç kəs ala bilməz.

**Mahir RƏSULOĞLU,
XQ-nin Qarabağ müxbiri**

Xankəndi